

Den Simons

Uspon

ENDIMIONA

S engleskog preveo

Goran Skrobonja

**Čarobna
knjiga**

UVOD

Mi nismo tvar koja istrajava, već obrasci koji se obnavljaju.

– Norbert Viner, „Kibernetika, ili kontrola i komunikacija kod životinja i mašina“

Univerzalna priroda iz univerzalne supstance, kao da je ova vosak, sada lije figuru konja, a kad se kalup za to razlomi, koristi materijal za drvo, zatim za čoveka, potom za nešto drugo; a svaka od tih stvari postoji veoma kratko. Ali za kalup nije tegobno da bude razlomljen, baš kao što mu nije bilo tegobno kada je bio sastavljan.

– Marko Aurelije, „Meditacije“

*Ali evo prsta Božjeg, bleska volje što može,
Iza svih zakona, što ih sačini, i gle, jesu!
A ja ne znam da li, osim tako, dar taj može pripasti čoveku,
Da od tri zvuka sačini, ne četvrti zvuk, već zvezdu.*

– Robert Brauning, „Abt Vogler“

Ako ono što sam rekao nije dovoljno jasno, a plašim se da možda nije, samo ću te vratiti tamo odakle započeh ovaj niz misli – hoću reći, počeo sam tako što sam shvatio da je čovek sazdan zahvaljujući okolnostima – a šta su okolnosti? – do ogledi njegovog srca – a šta su ogledi? – do dokazi (sic) njegovog srca (sic)? – a šta su dokazi (sic)

njegovog srca do utvrđivači ili izmenjivači njegove prirode? – a šta je njegova izmenjena priroda do njegova duša? – a šta je njegova duša bila pre nego je dospela na svet da bi imala te dokaze, izmene i usavršavanja? – Inteligencije (sic) – bez Identiteta – a kako se taj Identitet može sačiniti? Kroz medijum Srca? A kako da srce postane taj Medijum do u svetu Okolnosti? – Stoga sada smatram da, uz Poeziju i Teologiju, i ti možeš zahvaliti Zvezdama za to što mi pero nije mnogo izdržljivo...

– Džon Kits, U pismu bratu

PRVI DEO

1.

„Papa je mrtav! Živeo papa!“

Povik je odjekivao unutar i oko vatikanskog dvorišta San Damaso, gde je telo pape Julija XIV upravo bilo pronađeno u njegovim papskim odajama. Sveti Otac umro je u snu. Za samo nekoliko minuta, vest se pronela po neskladnom grozdu građevina koje su još nazivane Vatikanska palata, a zatim je krenula napolje, kroz Vatikansku državu, brzinom požara u okruženju od čistog kiseonika. Glasine o papinoj smrti gorele su vatikanskim kancelarijskim kompleksom, skakale kroz zagušenu Kapiju Svete Ane sve do Apostolske palate i susedne Palate vlade, pronalazile spremne uši među vernicima u sakristiji Bazilike Svetog Petra, do te mere da se nadbiskup koji je držao misu osvrnuo kako bi pogledao kakvo je to šištanje i šaputanje pastve bez presedana, a onda izašao iz Bazilike sa vernicima koji su odlazili da se priključe većim gomilama na Trgu Svetog Petra, gde je između osamdeset i stotinu hiljada turista i funkcionera Paksa u poseti primilo glasine kao kritičnu masu plutonijuma nabijenu za potpunu fisiju.

Pošto je izašla na glavnu kapiju za vozila, Lučni zvonik, vest je ubrzala do brzine elektrona, a onda skočila u brzinu svetlosti, da bi konačno pohitala dalje od planete Pacem brzinama Hokingovog pogona, hiljadu puta brže od svetlosti. Bliže, neposredno iza drevnih zidova Vatikana, telefoni i komlogovi zvonili su kroz čitavi glomazni, vlažni Kastel Sant Anđelo, gde su biroi Svete kancelarije inkvizicije bili duboko ukopani u planinu kamena prvobitno namenjenu za Hadrijanov mauzolej. Čitavog jutra čulo se zveckanje perli i šuštanje uštirvanih mantija dok su vatikanski funkcioneri žurili natrag u svoje kancelarije kako bi se uključili u šifrovane mrežne linije i sačekali naloge odozgo. Lični komunikatori su zvonili, pištali i vibrirali u uniformama i implantatima

hiljada administratora Paksa, vojnih komandanata, političara i zvaničnika Merkantilusa. Trideset minuta posle otkrića beživotnog papinog tela, informativne organizacije širom sveta Pacema imale su prilog o tome: pripremile su svoje robotske holo-kamere, donele sve postojeće relejne, systemske, linijske satelite, poslali svoje najbolje ljudske izveštače u kancelariju Vatikana za štampu i čekale. U međuzvezdanom društvu, gde je Crkva vladala gotovo apsolutno, vesti su čekale ne samo na nezavisnu potvrdu već i na zvaničnu dozvolu da postoje.

Dva sata i deset minuta posle otkrića tela pape Julija XIV, Crkva je potvrdila njegovu smrt objavom kancelarije vatikanskog državnog sekretara, kardinala Lurdusamija. Za samo nekoliko sekundi, snimljena objava emitovana je na svakom radiju i holo-viziji na gusto naseljenom svetu Pacemu. Sa populacijom od milijardu i po duša, sve iznova rođenih hrišćana sa kruciformom, većinom zaposlenih u Vatikanu ili u ogromnoj civilnoj, vojnoj ili trgovačkoj birokratiji države Paksa, planeta Pacem zastala je da oslušne sa priličnim zanimanjem. I pre formalne objave, dvanaest novih zvezdanih brodova klase arhandeo napustilo je orbitalne baze i prebacilo se preko male ljudske sfere u tom delu galaksije; njihovi gotovo trenutni pogoni smesta su pobili posade, ali su preneli svoju poruku o papinoj smrti, bezbednu u kompjuterima i kodiranim predajnicima, na šezdesetak najvažnijih svetova i zvezdanih sistema arhidioceze. Ti kurirski brodovi, arhanđeli, preneće nekoliko kardinala natrag na Pacem blagovremeno, kako bi stigli da glasaju na izboru, ali većina birača odabracé da ostane na svom rodnom svetu – zazirući od smrti čak i pored sigurnog obećanja vaskrsenja – da bi umesto toga poslali šifrovane, interaktivne holo-poruke sa svojim *eligo* za sledećeg vrhovnog sveštenika.

Još osamdeset pet brodova Paksa klase Hoking, mahom bakljobrodova visokog ubrzanja, pripremi se da ubrza do relativističkih brzina, a potom i do konfiguracija za skok, tako da njihovo putovanje bude mereno danima i mesecima, sa relativnim vremenskim dugom od nekoliko nedelja do nekoliko godina. Ti brodovi će sačekati u svemiru Pacema od petnaest do dvadeset standardnih dana sve do izbora novog pape, a potom odneti vest u oko sto trideset manje kritičnih sistema

Paksa, gde nadbiskupi opslužuju milijarde vernika. Ti svetovi arhidioceze biće, zatim, zaduženi da pošalju vest o papinoj smrti, vaskrsenju i ponovnom izboru manjim sistemima, udaljenim svetovima i bezbrojnim kolonijama u Zabačenosti. Poslednja flota od više od dve stotine kurirskih sonde bez posade izvučena je iz skladišta u ogromnoj asteroidskoj bazi Paksa u Sistemu Pacem, sa čipovima za poruke koji su čekali samo na zvaničnu objavu ponovnog rođenja i izbora pape Julija pre nego što ubrzaju u Hokingov svemir da bi preneli vesti elementima Flote Paksa uključenim u patroliranje ili borbu sa Proteranima duž defanzivne sfere, takozvanog Velikog zida, daleko izvan granica svemira Paksa.

Papa Julije umro je već osam puta. Pontifovo srce bilo je slabo, i on nije dozvoljavao njegovu popravku – ni hirurgijom, ni nanoplastikom. Smatrao je da papa treba da proživi svoj prirodni vek i da – posle njegove smrti – treba da se izabere novi papa. Činjenica da je ovaj isti papa iznova biran osam puta nije ga odvratila od tog mišljenja. Već sada, dok je telo pape Julija pripremano za formalno veče izlaganja na odru pre nego što ga odnesu u malu kapelu za vaskrsavanja iza Svetog Petra, kardinali i njihovi surogati pripremali su se za ponovni izbor.

Sikstinska kapela bila je zatvorena za turiste i pripremljena za glasanje koje će se zbiti za manje od tri nedelje. Drevna sedišta sa baldahinima donesena su za osamdeset tri kardinala koji će biti prisutni telom, dok su za kardinale koji će glasati posredno postavljeni holografski projektori i interaktivne veze sa datum-ravni. Sto za kontrolore glasanja postavljen je ispred visokog oltara kapele. Male karte, igle, konac, kutija, tanjir, platnene krpe i drugi predmeti pažljivo su stavljeni na sto kontrolora, a zatim prekriveni većom platnenom krpom. Sto za infirmarije i revizore smešten je pored oltara. Glavna vrata Sikstinske kapele bila su zatvorena, zabravljena i zapečaćena. Komandosi Švajcarske garde u punim borbenim oklopima, sa najsavremenijim energetske oružjem, zauzeli su svoja mesta ispred vrata kapele i na portalima papskog aneksa Svetog Petra za vaskrsavanja, otpornim na eksplozije.

Sledeći drevni protokol, izbor je zakazan za najmanje petnaest, a najviše dvadeset dana. Oni kardinali koji su se trajno nastanili na Pacemu ili

na udaljenosti od tri nedelje vremenskog duga otkazali su svoj redovan raspored i pripremili se za enklavu. Sve ostalo bilo je spremno.

Neki debeli ljudi nose svoju težinu kao slabost, kao znak samopovlađivanja i lenjosti. Drugi debeli ljudi apsorbuju masu kraljevski, kao spoljni znak svoje rastuće moći. Simon Avgustino kardinal Lurdusami pripadao je potonjoj kategoriji. Ogroman čovek, prava planina grimiza u formalnoj kardinalskoj odori, Lurdusami je izgledao kao da je u poznim pedesetim godinama, po standardu, i tako je izgledao već duže od dva veka aktivnog života i uspešnog vaskrsavanja. Sa podvaljcima, prilično ćelav, sa glasom nalik na meku bas-tutnjavu koja je mogla da naraste u božju riku kadru da ispuni Baziliku Svetog Petra bez korišćenja sistema razglasa, Lurdusami je ostao epitom zdravlja i vitalnosti u Vatikanu. Mnogi u unutrašnjim krugovima hijerarhije Crkve pripisivali su Lurdusamiju – tada mladom, nižem funkcioneru u vatikanskoj diplomatskoj mašineriji – zaslugu za omogućavanje izmučenom i bolom opterećenom bivšem hodočasniku sa Hiperiona, ocu Lenaru Hojtu, da otkrije tajnu koja je kruciformu pripitomila u instrument vaskrsavanja. Njemu su, podjednako kao i tek preminulom papi, pripisivali zaslugu za oporavak Crkve koja se našla na rubu izumiranja.

Kakva god bila istina iza te legende, Lurdusami je bio u dobroj formi tog prvog dana posle devete smrti Svetog oca u službi i pet dana pre vaskrsenja Njegove svetosti. Kao kardinal – državni sekretar, predsednik komisije koja nadgleda dvanaest Svetih kongregacija i prefekt agencije od koje su svi najviše strepeli i najmanje je razumeli – Svete kongregacije za doktrinu vere, sada ponovo zvanično poznate, posle više od hiljadu godina međuvlašća, kao Sveta kancelarija vaseljenske inkvizicije – Lurdusami je bio najmoćnije ljudsko biće kurije. U tom trenutku, dok je Njegova svetost papa Julije XIV bio izložen na odru u Bazilici Svetog Petra, dok je telo čekalo na premeštaj u aneks za vaskrsavanje odmah po smiraju dana, Simon Avgustino kardinal Lurdusami bio je zasigurno najmoćnije ljudsko biće galaksije.

Kardinalu ova činjenica tog jutra nije promakla.

„Jesu li već stigli, Lukase?“, grmnuo je čoveku koji mu je bio pomoćnik i momak za sve duže od dve stotine veoma uposlenih godina. Koliko je kardinal Lurdusami bio ogroman, mesnat, neodredljive starosti i usporen, toliko je monsinjor Lukas Odi bio mršav, koščat, vremešan i užurbanih pokreta. Odijevo puno zvanje podsekretara države u Vatikanu glasilu je „zamenik i sekretar šifre“, ali obično su ga zvali samo zamenik. „Šifra“ je mogao biti podjednako prikladan nadimak za visokog, koščatog benediktinskog administratora, jer u dvadeset dve decenije besprekorne službe kod svog gospodara, niko – čak ni sam Lurdusami – nije znao šta taj čovek privatno misli i oseća. Otac Lukas Odi bio je Lurdusamijeva moćna desna ruka tako dugo da je kardinal-sekretar odavno prestao da misli o njemu kao o bilo čemu drugom do o produžetku sopstvene volje.

„Upravo su smešteni u čekaonicu u unutrašnjosti zgrade“, odgovori monsinjor Odi.

Kardinal Lurdusami klimnu glavom. Više od hiljadu godina – davno pre nego što je Hedžira poslala čovečanstvo u bekstvo sa Zemlje na umoru i u kolonizaciju zvezda – u Vatikanu je bio običaj da se važni sastanci održavaju u čekaonicama značajnih zvaničnika pre nego u njihovim privatnim kancelarijama. Čekaonica državnog sekretara kardinala Lurdusamija u unutrašnjosti zgrade bila je mala – ne veća od pet kvadratnih metara – i nenameštena, izuzev okruglog mermernog stola lišenog ugrađenih komunikacionih jedinica, jednog jedinog prozora, koji bi, da nije bio polarizovan do neprozirnosti, gledao u spoljnu lođu sa veličanstvenim freskama i dve slike Karotana, genija iz trinaestog veka – jedna je prikazivala Hristovu agoniju u Getsemanu, druga papu Julija (u pretpapskom identitetu oca Lenara Hojta), koji prima prvu kruciformu od moćnog, ali androgino arhandela, dok Sotona (u obličju Šrajka) to bespomoćno posmatra.

Četvoro u čekaonici – tri muškarca i jedna žena – predstavljali su Izvršno veće Pankapitalističkog saveza nezavisnih katoličkih međuzvezdanih trgovačkih organizacija, poznatijeg kao Paks Merkantilus. Dva muškarca mogla su biti otac i sin – M. Helvig Aron i M. Kenet

Hej-Modino – nalik jedan drugome čak i u suptilnim, skupim odelima sa plaštom, skupim, konzervativnim frizurama, suptilno bioizvajanim licima severne Evrope sa Stare Zemlje, i još suptilnijim crvenim značkama koje su pokazivale da pripadaju suverenom vojnom redu bolnice Svetog Jovana u Jerusalimu, na Rodosu i Malti – drevnom društvu popularno poznatom kao Malteški vitezovi. Treći muškarac bio je azijskog porekla i nosio je jednostavnu pamučnu odoru. Ime mu je bilo Kenzo Isozaki i tog dana on je bio – posle Simona Avgustina kardinala Lurdusamija – zasigurno drugo najmoćnije ljudsko biće Paksu. Poslednji predstavnik Paks Merkantilusa, žena u pedesetim godinama, po standardu, nemarno ošišane tamne kose i zgrčenog lica, u jeftinom radnom odelu od češljane fiberplastike, bila je M. Ana Peli Konjani, navodno Isozakijeva naslednica i, ako je verovati glasinama, dugogodišnja ljubavnica nadbiskupice Renesanse Vektor.

Njih četvoro ustaše i blago se nakloniše kada je kardinal Lurdusami ušao i zauzeo svoje mesto za stolom. Monsinjur Lukas Odi bio je jedini posmatrač i stajao je dalje od stola, sklopivši koščate šake ispred mantije, dok su izmučene oči Karotanovog Hrista u Getsemanu virile u mali skup preko njegovog ramena prekrivenog crnom tkaninom.

M. Aron i M. Hej-Modino krenuše napred da kleknu i poljube kardinalov prsten sa safirom kosih ivica, ali Lurdusami odmahnu rukom i prekinu dalji protokol pre nego što su Kenzo Isozaki ili žena mogli da mu priđu. Kada su četiri predstavnika Paks Merkantilusa ponovo sela, kardinal reče: „Svi smo mi stari prijatelji. Znate da će, dok ja budem predstavljao Svetu stolicu u ovom razgovoru za vreme privremenog odsustva Svetog oca, sve o čemu se danas bude razgovaralo ostati unutar ovih zidova.“ Lurdusami se osmehnu. „A ovi zidovi, prijatelji, jesu najbezbedniji i najotporniji na prisluškivanje u čitavom Paksu.“

Aron i Hej-Modino nasmešiše se usiljeno. Prijatan izraz na licu M. Isozakija nije se promenio. M. Ana Peli Konjani još se više namršti. „Vaša eminencijo“, reče ona. „Smem li slobodno da govorim?“

Lurdusami okrenu bucmasti dlan. Oduvek je osećao nepoverenje prema ljudima koji su tražili da slobodno govore, zaklinjali se da govore iskreno ili koristili izraz „otvoreno“. On reče: „Naravno,

prijateljice draga. Žao mi je što, usled dnevnih obaveza i okolnosti, imamo tako malo vremena.“

Ana Peli Konjani kruto klimnu glavom. Razumela je zapovest da bude precizna. „Vaša eminencijo“, reče ona, „zatražili smo ovaj razgovor kako bismo vam se obratili, ne samo kao odani pripadnici Pankapitalističkog saveza Njegove svetosti već i kao prijatelji Svete stolice i vas lično.“

Lurdusami predusretljivo klimnu glavom. Tanke usne između opuštenih obraza bile su mu izvijene u blagi osmeh. „Naravno.“

M. Helvig Aron se nakašlja. „Vaša eminencijo, Merkantilus je razumljivo zainteresovan za predstojeći izbor pape.“

Kardinal sačeka.

„Naš cilj danas“, nastavi M. Hej-Modino, „jeste da uverimo Vašu eminenciju – kako u svojstvu državnog sekretara, tako i kao potencijalnog kandidata za papsko zvanje – da će Savez i posle predstojećih izbora krajnje odano nastaviti da sprovodi politiku Vatikana.“

Kardinal Lurdusami jedva primetno klimnu glavom. Savršeno je razumeo. Paks Merkantilus – Isozakijeva obaveštajna mreža – nekako je nanjušio moguću pobunu u vatikanskoj hijerarhiji. Nekako su prisluškivali najtiša šaputanja u sobama poput ove, otpornim na prisluškivanje, da je došlo vreme da papu Julija zameni novi vrhovni sveštenik. A Isozaki je znao da će Simon Avgustino Lurdusami biti taj čovek.

„U ovom tužnom međuvlašću“, nastavi M. Konjani, „smatrali smo svojom obavezom da damo kako privatna, tako i javna uveravanja da će Savez nastaviti da služi interesima Svete stolice i Svete Majke Crkve, baš kao što je to činio više od dva standardna veka.“

Kardinal Lurdusami ponovo klimnu glavom i sačeka, ali ništa više nije se čulo od četiri vođe Merkantilusa. Za trenutak je sebi dopustio da razmisli o tome zbog čega je Isozaki lično došao. *Da vidi moju reakciju umesto da veruje izveštaju potčinjenih*, pomisli on. Starac više veruje svojim čulima i zaključcima nego bilo kome ili bilo čemu drugome. Lurdusami se osmehnu. Dobra politika. On pusti da se rastegne novi minut tišine pre nego što je progovorio. „Prijatelji“, grmnu on konačno, „ne znate koliko mi greje srce činjenica da četvoro tako zauzetih i

važnih ljudi dolazi u posetu ovom sirotom svešteniku u trenucima zajedničke tuge.“

Isozaki i Konjani ostaše bezizražajnih lica, inertni poput argona, ali kardinal primeti slabo skriveni sjaj iščekivanja u očima preostale dvojice pripadnika Merkantilusa. Ako bi Lurdusami prihvatio njihovu podršku u ovom trenutku, koliko god suptilno, to bi Merkantilus uzdiglo na nivo vatikanskih zaverenika – i učinilo ga dobrodošlim zaverenikom i de fakto podjednako važnim kao što će biti sledeći papa.

Lurdusami se nagnu bliže stolu. Kardinal primeti da M. Kenzo Isozaki nije ni trepnuo tokom čitavog razgovora. „Prijetelji“, nastavi on, „kao dobri ponovo rođeni hrišćani“, on klimnu glavom prema M. Aronu i Hej-Modinu, „i kao Vitezovi vere, nesumnjivo znate kakav je postupak za izbor našeg sledećeg pape. Ali dozvolite da vas podsetim. Kada se kardinali i njihovi interaktivni predstavnici nađu zatvoreni u Sikstinskoj kapeli, postoje tri načina na koje papa može biti izabran – aklamacijom, delegacijom ili prebrojavanjem glasova. Aklamacijom, svi kardinali-birači podstaknuti su Svetim duhom da proglase jednu osobu za vrhovnog sveštenika. Svi kličemo *eligo* – 'biram' – i ime osobe koju jednoglasno biramo. Delegacijom, biramo nekolicinu među nama – recimo, desetak kardinala – da izaberu u ime svih. Kada je glasanje u pitanju, kardinali-birači tajno glasaju sve dok neki kandidat ne dobije dvotrećinsku većinu plus jedan glas. Tada se bira novi papa, a milioni koji to čekaju ugledaju *fumata* – oblake belog dima – što znači da porodica Crkve ponovo ima Svetog oca.“

Četvoro predstavnika Paks Merkantilusa sedelo je u tišini. Svako od njih detaljno je poznao procedure za izbor pape – ne samo starinskih mehanizama, naravno, nego i politike, pritisaka, dogovora, blefiranja i otvorenih ucena koje su vekovima često pratile taj postupak. I počeli su da shvataju zašto kardinal Lurdusami sada ističe očigledne stvari.

„Na poslednjih devet izbora“, nastavi ogromni kardinal glasom koji je zvučao kao teška grmljavina, „papa je bio izabran aklamacijom... zahvaljujući direktnom uplivu Svetog duha.“ Lurdusami zastade jedan dugi, napeti trenutak. Iza njega, monsinjor Odi stajao je i posmatrao, nepomičan poput naslikanog Hrista iza njega, ne trećući, baš kao Kenzo Isozaki.

„Nemam razloga da verujem“, nastavi konačno Lurdusami, „da će ovaj izbor biti imalo drugačiji.“

Funkcioneri Paks Merkantilusa nisu se pomerali. Konačno, M. Isozaki jedva primetno klimnu glavom. Poruka je saslušana i shvaćena. Neće biti pobune unutar zidova Vatikana. Ili, ako je i bude, Lurdusami to sasvim dobro kontroliše i nije mu potrebna podrška Paks Merkantilusa. Ako je u pitanju ono prvo i ako vreme kardinala Lurdusamija još nije nastupilo, papa Julije će ponovo voditi Crkvu i Paks. Isozakijeva grupa preuzela je strašan rizik zbog nepredvidljivih nagrada i moći koja bi joj pripala kada bi uspeali da se udruže sa budućim pontifom. Sada su bili suočeni samo sa posledicama tog strašnog rizika. Vek ranije, papa Julije ekskomunicirao je prethodnika KENZA Isozakija zbog manje greške u proračunu, oduzeo mu sakrament kruciforme i osudio vođu Merkantilusa na život u izgnanstvu iz katoličke zajednice – što je, naravno, podrazumevalo svakog muškarca, ženu i dete na Pacemu i većini svetova Paksa – praćen pravom smrću.

„A sada, žalim što zbog neodložnih obaveza moram da se lišim vašeg prijatnog društva“, grmnu kardinal.

Pre nego što je stigao da ustane i suprotno standardnom protokolu za napuštanje prisustva jednog glavara Crkve, M. Isozaki brzo stupi napred, kleknu i poljubi kardinalov prsten. „Eminencijo“, promrmlja stari milijarder Paks Merkantilusa.

Ovaj put, Lurdusami nije ustao niti otišao sve dok svi moćni izvršni direktori nisu stupili napred da mu iskažu poštovanje.

Zvezdani brod klase arhandeo prebacio se u svemir Božjeg Gaja dan posle smrti pape Julija. To je bio jedini arhandeo koji nije imao kurirsku dužnost; bio je manji od novih brodova i ime mu je bilo *Rafael*.

Nekoliko minuta pošto je arhandeo ušao u orbitu oko pepeljastog sveta, padobrod se odvojio i završio u atmosferu. U njemu su bila dva muškarca i jedna žena. Njih troje izgledali su kao srodnici, podjednako vitki, blede, tamne, mlitave, kratko očišane kose, prikrivenih pogleda i tankih usana. Nosili su brodske crveno-crne uniforme bez

odličja, sa složenim komlogovima na trakama oko ručnih zglobova. Njihovo prisustvo u padobrodu bilo je neobično – zvezdani brodovi klase arhandeo bez razlike su ubijali ljudska bića prilikom silovite translacije kroz Plankov svemir, a komorama za vaskrsavanje trebalo je obično tri dana da ožive ljudsku posadu.

Njih troje nisu bili ljudi.

Morfujući krila i izravnajući sve površine u aerodinamičnu školjku, padobrod je prešao terminador i uleteo u svetlost dana brzinom od 3 maha. Ispod njega se okretao nekadašnji templarski svet Božji Gaj – masa tragova požara, polja pepela, blatnih reka, glečera u povlačenju i zelenih sekvoja koje su se upinjale da se ponovo rasade u razorenem predelu. Sada usporavajući do podzvučnih brzina, padobrod je leteo iznad uske trake umerene klime i plodnog rastinja blizu polutara planete i pratio reku do panja nekadašnjeg Drveta Sveta. Prečnika osamdeset tri kilometra, i dalje kilometar visok, čak i u tom uništenom obliku, panj se uzdizao iznad južnog horizonta kao crna visoravan. Padobrod izbeže Panj Sveta i nastavi da prati reku prema zapadu, spuštajući se i dalje sve dok nije sleteo na stenu blizu mesta gde je reka uticala u usku klisuru. Dva muškarca i žena siđoše niz izbačene stepenice i osmotriše prizor. U tom delu Božjeg Gaja bilo je prepodne, reka je žurno hućala zalazeći u brzake, ptice i nevidljive životinje u krošnjama brbljale su na debelim stablima dalje nizvodno. Vazduh je mirisao na borove iglice, neodredljive tuđinske arome, vlažno zemljište i pepeo. Pre više od dva i po veka, ovaj svet pretrpeo je udar i izbacivanje iz orbite. Ona dve stotine metara visoka templarska stabla koja nisu odbegla u svemir izgorela su u požaru koji je nastavio da besni dobar deo veka, da bi ga konačno ugasila tek nuklearna zima.

„Pažljivo“, reče jedan od muškaraca dok su njih troje silazili prema reci. „Monovlakna koje je postavila trebalo bi da su još na mestu.“

Mršava žena klimnu glavom i izvuče lasersko oružje iz svog paketa od prilagodljive mase. Podesivši zrak na najšire rasipanje, prešla je njime iznad reke. Nevidljiva vlakna zasvetlucaše kao paukova mreža na jutarnjoj rosi, izukrštana preko reke i obmotana oko stenja, tako da su uranjala i izranjala iz zapenjene reke.

„Nema ih tamo gde moramo da radimo“, reče žena kada je isključila laser. Njih troje predoše nizinu kraj reke i popeše se uz kameniti nagib. Tu je granit bio istopljen i istekao je nizbrdo kao lava u vreme uništenja Božjeg Gaja, ali na jednoj od kamenih terasa bilo je skorijih tragova katastrofe. Blizu vrha stene deset metara iznad reke, u tvrdom kamenu plamenom je bio izdubljen krater. Savršeno okrugao, udubljen pola metra ispod nivoa stene, krater je imao pet metara u prečniku. Na jugoistočnoj strani, gde je vodopad istopljenog stenja tekao, zapljuskivao i zasipao reku, obrazovano je prirodno stepenište od crnog kamena. Stena koja je ispunjavala kružnu šupljinu na vrhu hrbata bila je tamnija i uglačanija od ostalog kamenja i ličila je na polirani oniks smešten u granitni kotao.

Jedan muškarac stupi u udubljenje, opruži se preko glatkog kamena i prisloni uho uz stenu. Trenutak kasnije, ustade i klimnu glavom ostalima.

„Odstupite“, reče žena. Ona dodirnu komlog na ručnom zglobu.

Njih troje uzmaoše pet koraka kada zrak čiste energije blesnu iz svemira. Ptice i stvorenja u krošnjama pobegoše u bučnoj panici kroz zastor drveća. Vazduh se jonizovao i za samo nekoliko sekundi superzagrejao, zakotrljavši udarni talas u svim pravcima. Granje i lišće planuše pedeset metara od mesta kontakta zraka. Čisti, blistavi konus u potpunosti se poklapao da prečnikom kružne depresije u steni, i pretvorio je glatki kamen u jezero istopljene vatre.

Dva muškarca i žena nisu se ni pomerili. Njihove brodske uniforme zatinjale su u vrelini otvorene peći, ali specijalna tkanina nije se zapalila. Kao ni njihovo meso.

„Dosta“, reče žena, nadjačavši riku energetskog zraka i sve snažnije plamene oluje. Zlatni zrak iščeznu. Vreli vazduh jurnu da ispuni vakuum silinom bure. Ulegnuće u steni bilo je krug mehuraste lave.

Jedan muškarac spusti se na kolena, kao da osluškuje. Onda klimnu glavom ostalima i fazno se premesti. U jednoj sekundi bio je od krvi, mesa, kostiju, kože i kose, u sledećoj je bio hromirano-srebrna skulptura u obličju čoveka. Plavo nebo, šuma u plamenu i jezero istopljene vatre savršeno su se ogledali na njegovoj nestalnoj srebrnoj koži. On

zavuče ruku u istopljenu lokvu, kleknu niže, posegnu dublje, a onda povuče. Srebrno obličje njegove ruke izgledalo je kao da se stopilo sa površinom drugog srebrnog ljudskog obličja – ovaj put ženskog. Muška hromirana skulptura izvuče žensku hromiranu skulpturu iz šištećeg, prštećeg kotla lave i prenese je pedeset metara do mesta gde trava nije gorela i gde je kamen bio dovoljno hladan da izdrži njihovu težinu. Drugi muškarac i žena krenuše za njima.

Muškarac se prebaci iz hromirano-srebrnog obličja i sekund kasnije žena učini isto. Žena koja je izronila iz žive izgledala je kao bliznakinja kratko ošišane žene u brodskoj uniformi.

„Gde je ta mala kučka?“, upita izbavljena žena. Nekada je bila poznata kao Radamant Nemes.

„Nestala je“, reče muškarac koji ju je izbavio. On i njegov muški par mogli su joj biti braća ili muški klonovi. „Prošli su kroz poslednji dalekobacač.“

Radamant Nemes blago iskrivi lice. Opružala je i skupljala prste i pomerala ruke kao da se oporavlja od grčeva u udovima. „Bar sam ubila onog prokletog androida.“

„Ne“, reče druga žena, njena bliznakinja. Ona nije imala ime. „Otišli su *Rafaelovim* padobrodom. Android je izgubio ruku, ali autohirurg mu je spasao život.“

Nemes klimnu glavom i ponovo pogleda prema stenovitoj uzvisini gde je lava još tekla. Sjaj vatre osvetljavao je blistavu mrežu monovlakana iznad reke. Iza njih je gorela šuma. „Tamo... unutra... nije bilo baš prijatno. Nisam mogla da se pomerim dok me je brodski zrak pržio punom snagom, a onda nisam mogla da se fazno premestim zbog kamena koji me je okruživao. Bila mi je potrebna ogromna usredsređenost da se isključim, a da ipak održim aktivan interfejs za fazno pomeranje. Koliko sam dugo bila tamo zakopana?“

„Četiri zemaljske godine“, reče muškarac koji do sada nije progovarao.

Radamant Nemes podiže tanku obrvu, više upitno nego iznenađeno. „A opet, Srž je znala gde sam...“

„Srž je znala gde si“, reče druga žena. Njen glas i izrazi lica bili su istovetni izbavljenoj ženi. „I Srž je znala da nisi uspela.“

Nemes se vrlo stegnuto osmehnu. „Dakle, četiri godine bile su kazna.“

„Podsetnik“, reče muškarac koji ju je izvukao iz stenja.

Radamant Nemes načini dva koraka, kao da isprobava ravnotežu. Glas joj je bio ravan. „Pa, zbog čega ste sada došli po mene?“

„Devojčica“, reče druga žena. „Vraća se. Treba da nastavimo tvoju misiju.“

Nemes klimnu glavom.

Muškarac koji ju je izbavio spusti ruku na njeno mršavo rame. „I molim te da misliš na to“, reče on, „da četiri godine provedene u vatri i kamenu neće biti ništa u poređenju sa onim što te može očekivati ako ponovo ne uspeš.“

Nemes je dugo zurila u njega, ne odgovarajući. Onda, okrenuvši leđa lavi i plamenu u precizno koreografisanom pokretu, u korak, sve četvoro krenuše u savršenom skladu prema padobrodu.

Na pustinjskom svetu MadredeDios, na visoravni zvanoj Ljano Estakado, zbog nosača atmosferskih generatora koji su izukršтали pustinju u pravilnim desetakilometarskim rešetkastim razmacima, otac Federiko de Soja pripremao se za ranu jutarnju misu.

Pustinjski gradić Nuevo Atlán imao je manje od tri stotine stanovnika – mahom rudara boksita iz Paksa koji su čekali da umru pre nego što otputuju kući, pomešanih sa nekoliko preobraćenih Marijaista koji su nekako uspevali da se održe u životu kao goniči krda u otrovnim pustarama – a otac De Soja znao je tačno koliko će ih biti u kapeli na ranoj misi: četvoro – stara M. Sančez, drevna udovica za koju se pričalo da je ubila muža u peščanoj oluji pre šezdeset dve godine, blizanci Perel, koji su – iz nepoznatih razloga – više voleli staru oronulu crkvu od besprekorne, rashlađene kapele kompanije u rudarskom rezervatu, i tajanstveni starac sa licem punim ožiljaka od zračenja, koji je klečao u poslednjoj klupi i nikada nije uzimao naforu.

Duvala je peščana oluja – stalno je duvala peščana oluja – i otac De Soja morao je da pretrči poslednjih trideset metara iz svoje parohijske kuće od čerpiča do crkvene sakristije, sa providnom kapuljačom od

fiberplastike navučenom na glavu i ramena kako bi zaštitio mantiju i biretu, sa brevijarom duboko nabijenim u džep mantije kako bi ostao čist. Nije vredelo. Svake večeri, kada bi skinuo mantiju ili okačio biretu o klin, pesak bi se prosuo u crvenoj kaskadi, poput sasušene krvi iz slomljenog pešćanika. I svakog jutra, kada bi otvorio brevijar, pesak bi krckao među stranicama i prljao mu prste.

„Dobro jutro, oče“, reče Pablo, dok je sveštenik žurio u sakristiju i gurao ispucale gumene zaptivače na dovratke.

„Dobro jutro, Pablo, moj najverniji oltarski pomoćniče“, reče otac De Soja. U stvari, sveštenik nemo ispravi sebe, Pablo je bio njegov jedini oltarski pomoćnik. Jednostavno dete – jednostavno u onom drevnom smislu, kao mentalno sporo, ali ujedno i u smislu poštenja, iskrenosti, odanosti i prijateljstva – Pablo je bio tu da bi pomagao De Soji da služi misu jutrom svakog dana u sedmici u 06.30 i dvaput u nedelju – mada je na ranu jutarnju nedeljnu misu dolazilo istih četvoro, a još pet-šest rudara boksita pojavilo bi se na kasnijoj misi.

Dečak klimnu glavom i ponovo se iskezi, tako da je osmeh na tren nestao dok je navlačio čistu, uštirkanu stolu preko odore oltarskog pomoćnika.

Otac De Soja prođe kraj deteta, razbaruši mu usput tamnu kosu i otvori visoki sanduk sa svečanom odećom. Jutro je postalo mračno koliko i noć u otvorenoj pustinji kada je peščana oluja progutala osvit; jedino osvetljenje u hladnoj, goloj sobi poticalo je od treperave svetiljke sakristije. De Soja se nakloni, pomoli usrdno na tren, pa poče da oblači odoru svoje profesije.

Dve decenije, kao otac kapetan De Soja iz Flote Paksa, zapovednik bakljobrodova poput *Baltazara*, Federiko de Soja oblačio je uniforme na kojima su krst i okovratnik bili jedini znaci njegovog sveštenečkog zvanja. Nosio je borbeni oklop od plaskeva, svemirska odela, taktičke komunikacione implantate, naočari sa datum-ravni, božje rukavice – sve te drangulije koje priliče jednom kapetanu bakljobroda – ali ništa od svih tih predmeta nije ga toliko doticalo, činilo dirnutim, poput jednostavne odore parohijskog sveštenika. Za četiri godine otkad je ocu kapetanu De Soji oduzet čin kapetana i otkad su ga izbacili iz službe u Floti, ponovo je otkrio svoje prvobitno zvanje.

De Soja navuče naramnik koji se navlačio preko glave poput mantije i dopirao mu do gležnjeva. Naramnik je bio od belog platna i besprekoran uprkos neprekidnim peščanim olujama, baš kao i alba koja se oblačila posle nje. Stavio je sveštenički pojas oko struka i pritom prošaputao molitvu. Onda je podigao beli epitrahilj iz škrinje sa odorom, pridržao ga na tren s poštovanjem obema rukama, a potom stavio oko vrata, ukrstivši dve svilene trake. Pablo se movao po maloj prostoriji, sklanjao prljave čizme za kretanje napolju i nazuvao patike od jeftine fiberplastike koje mu je majka rekla da drži tu samo za misu.

Otac De Soja stavi stihar na mesto, tako da je spoljna odežda spreda imala T-krst. Bio je beo sa suptilnim ljubičastim obrubom: tog jutra govoriće Misu blagoslova dok nemo bude izvodio sakrament pokajanja za navodnu udovicu i ubice u prednjem redu i zračenjem izbrazdanu zagonetku u poslednjem.

Pablo se domuva do njega. Dečak se kezio, bez daha. Otac De Soja spusti ruku na dečakovu glavu, pokušavši da spljošti pramen neukrotive kose i istovremeno smirujući i ohrabrujući momka. De Soja podiže pehar, skloni desnu šaku sa dečakove glave da bi je podigao iznad velom prekrivenog vrča, pa reče tiho: „U redu.“ Pablov kez nestade kada ga zapljusnu sva ozbiljnost trenutka, a onda dečak povede dvočlanu procesiju kroz vrata sakristije prema oltaru.

De Soja smesta primeti da se u kapeli nalazi pet prilika, a ne četiri. Uobičajeni vernici bili su tamo – klečali su, ustajali, pa ponovo klečali na svojim uobičajenim mestima – ali bio je tu još neko, neko visok i tih u najdubljim senkama, gde se iz malog predvorja ulazilo u lađu.

Za vreme čitave mise duhovnog obnavljanja, prisustvo stranca grickalo je misli oca De Soje, koliko god se trudio da izostavi sve osim svete misterije čiji je deo bio.

„*Dominus vobiscum*“, reče otac De Soja. Više od tri hiljade godina verovao je da Gospod jeste sa njima... sa svima njima.

„*Et cum spiritu tuo*“, reče otac De Soja; kada je Pablo ponovio reči, sveštenik malo okrenu glavu da vidi da li je svetlost obasjala visoko, mršavo obličje u tamnom udubljenju u prednjem delu lađe. Nije.

Za vreme kanona, otac De Soja zaboravio je tajanstvenu priliku i uspeo je da svu pažnju usmeri na hostiju koju je digao zdepastim

prstima. „*Hoc est enim corpus meum*“, izgovori jezuit razgovetno, osetivši snagu tih reči i pomolivši se desethiljaditi put da grehe nasilja koje je počinio u doba kada je bio kapetan Flote mogu da speru krv i milost njegovog Spasitelja.

Kraj ograde za pričest samo su blizanci Perel pristupili. Kao i uvek. De Soja je izgovorio reči i ponudio naforu mladićima. Odoleo je porivu da digne pogled prema prilici u senkama u zadnjem delu crkve.

Misa se završila gotovo u mraku. Zavijanje vetra zaglušilo je poslednje molitve i odgovore. Mala crkva nije imala elektriciteta – nikada – i deset treperavih sveća na zidu slabo je prodiralo kroz pomrčinu. Otac De Soja dade konačni blagoslov, a onda ponese pehar u mračnu sakristiju i spusti ga tamo na manji oltar. Pablo požuri da strese sa sebe stolu i navuče debelu jaknu za oluju.

„Vidimo se sutra, oče!“

„Da, hvala ti, Pablo. Ne zaboravi...“ Prekasno. Dečak je izašao i trčao je prema fabrici začina, gde je radio sa ocem i stričevima. Crvena prašina ispunila je vazduh oko rasklimatanih vrata izguljenih nepogodama.

Obično, otac De Soja bi sada skinuo odoru i odložio je natrag u sanduk. Kasnije tokom dana, odneo bi je do parohijske kuće da je očisti. Ali tog jutra ostao je u stiharu i stoli, albi, pojasu i naramniku. Iz nekog razloga, osećao je da mu trebaju, baš kao što mu je bio potreban bojni oklop od plaskeva za vreme naskakanja u kampanji „Džak uglja“.

Visoka prilika, i dalje u senkama, stajala je na vratima sakristije. Otac De Soja čekao je i posmatrao, odupirući se porivu da se prekrsti ili podigne ostatak nafore za pričest za zaštitu od vampira đavolovih. Napolju, vetar je iz zavijanja prerastao u vrištanje beštija.

Prilika stupi u rubinsku svetlost svetiljke u sakristiji. De Soja prepozna kapetanku Marget Vu, ličnog ađutanta i kurira admirala Marusina, zapovednika Flote Paksa. Drugi put tog jutra, De Soja ispravi sebe – sada je to bila admiralka Marget Vu, sa činovima na okovratniku jedva vidljivim u crvenom svetlu.

„Oče kapetane De Soja?“, reče admiralka.

Jezuit sporo klimnu glavom. Bilo je tek 07.30 sati na ovom dvadesetročasovnom svetlu, ali on je već osećao umor. „Samo otac De Soja“, reče on.

„Oče kapetane De Soja“, ponovi admiralka Vu, i ovog puta u njenom glasu nije bilo upitnog prizvuka. „Ovim ste pozvani natrag u aktivnu službu. Imate deset minuta da prikupite lične stvari, a onda ćete poći sa mnom. Poziv je ovog trenutka stupio na snagu.“

Federiko de Soja uzdahnu i zatvori oči. Plakalo mu se. *Molim te, dragi Gospode, neka me ovaj pehar zaobiđe.* Kada je otvorio oči, pehar je još bio na oltaru, a admiralka Marget Vu još je čekala.

„Da“, reče on tiho, a onda sporo, pažljivo, počeo da skida svetu odoru.

Trećeg dana posle smrti i polaganja u grobnicu pape Julija XIV, došlo je do pokreta u njegovoj komori za vaskrsavanje. Tanki pupčanici i tanane mašinske sonde uvukle su se i nestale sa vidika. Leš na ploči najpre je ležao nepomično izuzev podizanja i spuštanja golih prsa, onda se vidno trgao, zatim zastenjao i – posle dugih minuta – pridigao se na lakat i konačno seo, tako da je bogato izvezeni svileni i platneni pokrov skliznuo oko struka nalog muškarca.

Nekoliko minuta čovek je sedeo na rubu mermerne ploče, sa glavom u drhtavim rukama. Onda je digao pogled kada je tajna ploča na zidu kapele za vaskrsavanje skliznula u stranu sa jedva čujnim šištanjem. Kardinal u formalnoj crvenoj odeći krenu kroz mutno osvetljeni prostor uz šuštanje svile i čegrtanje brojanica. Kraj njega je hodao visok, pristao muškarac sede kose i sivih očiju. Taj muškarac bio je odeven u jednostavno, ali elegantno jednodelno odelo od sivog flanela. Tri koraka iza kardinala i čoveka u sivom išla su dva vojnika Švajcarske garde u srednjovekovnoj narandžasto-crnoj uniformi. Nisu nosila oružje.

Nagi muškarac na ploči trepnu kao da mu oči nisu naviknute čak ni na prigušeno svetlo u sumračnoj kapeli. Oči mu konačno pronađoše žižu. „Lurdusami“, reče vaskrsnuti.

„Oče Dire“, reče kardinal Lurdusami. On je nosio predimenzionirani pehar.

Goli muškarac pomeri usne i jezik kao da se probudio sa gadnim ukusom u ustima. Bio je to stariji čovek mršavog, asketskog lica,

tužnih očiju, sa starim ožiljcima na tek vaskrsnutom telu. Na njegovim grudima, dve kruciforme sijale su crvene i natečene. „Koja je ovo godina?“, upita konačno.

„Godina Gospodnja 3131“, reče kardinal, i dalje stojeći kraj muškarca koji je sedeo.

Otac Pol Dire zatvori oči. „Pedeset sedam godina posle mog poslednjeg vaskrsenja. Dve stotine sedamdeset devet godina od Pada dalekobacača.“ On otvori oči i pogleda kardinala. „Dve stotine sedamdeset godina otkad si me otrovao i ubio papu Tejara Prvog.“

Kardinal Lurdusami se gromko nasmeja. „Brzo se oporavljate iz dezorijentacije vaskrsavanja, kad tako dobro možete da računate.“

Otac Dire pomeri pogled sa kardinala na visokog muškarca u sivom. „Albedo. Ti si došao da posvedочиš? Ili moraš da držiš strah svom pitomom Judi?“

Visoki muškarac očuta. Ionako tanke, usne kardinala Lurdusamija stisnuše se toliko da su nestale među naduvenim obrazima. „Imaš li još nešto da kažeš pre nego što se vratiš u pakao, antipapo?“

„Tebi ne“, promrmlja otac Dire i zatvori oči u molitvi.

Dva vojnika Švajcarske garde zgrabiše mršave ruke oca Direa. Jezuit se nije opirao. Jedan vojnik uhvati vaskrsnutog čoveka za čelo i povuče mu glavu unazad, istegnuvši mu vrat u luku.

Kardinal Lurdusami se graciozno približi polukorakom. Iz prevoja svilenog rukava pojavi se oštrica noža sa rožnatom drškom. Dok su vojnici držali pasivnog Direa, čija Adamova jabučica kao da je rasla dok su mu na silu pomerili glavu unazad, Lurdusami zamahnu rukom naviše i ukrug tečnim gestom odbacivanja. Krv prsnu iz presečene Direove karotidne arterije.

Povukavši se kako bi izbegao prljanje odore, Lurdusami zavuče oštricu natrag u rukav, podiže pehar širokog oboda i uhvati pulsirajući mlaz krvi. Kada je pehar bio gotovo pun i kada je krv prestala da prska, on klimnu glavom vojniku Švajcarske garde, koji smesta pusti glavu oca Direa.

Vaskrsnuti čovek ponovo je bio leš, zaljuljane glave, očiju zatvorenih, otvorenih usta, preklanog vrata, koji je zjapio poput usana oko

groznog, iskrzanog keza. Dva vojnika Švajcarske garde postaviše telo na ploču i podigoše pokrov. Nagi mrtvac izgledao je bledo i ranjivo – iskidani vrat, grudi pune ožiljaka, beli prsti, blede trbuh, mlitave genitalije, mršave noge. Smrt – čak i u doba vaskrsavanja – ostavlja malo ili nimalo dostojanstva čak i onima koji su živeli životom uzdržavanja i samokontrole.

Dok su vojnici držali divni pokrov po strani, kardinal Lurdusami prosu krv iz teškog pehara po mrtvačevim očima, u razjapljena usta, sirovu ranu od noža i niz prsa, trbuh i prepone leša, tako da je skerletna boja koja se širila bila u skladu i intenzitetom premašivala boju kardinalove odežde.

„*Sie aber seid nicht fleischlich, sondern geistlich*“, reče kardinal Lurdusami. „Nisi sazdan od mesa, već od duha.“

Visoki muškarac diže obrvu. „Bah, zar ne?“

„Naravno“, reče kardinal, spustivši sada prazan pehar kraj leša. On klimnu vojnicima Švajcarske garde koji prekriše telo dvoslojnim pokrovom. Krv smesta natopi divne tkanine. „*Jesu, meine Freunde*“, dodade Lurdusami.

„Tako sam i mislio“, reče viši muškarac. On pogleda kardinala upitno.

„Da“, saglasi se kardinal Lurdusami. „Sada.“

Muškarac u sivom obiđe oko odra i stade iza dva vojnika, koji su dovršavali podešavanje krvlju natopljenog pokrova. Kada su se vojnici uspravili i odstupili od mermerne ploče, čovek u sivom diže ruke obojici do vrata. Oči i usta vojnika širom se otvoriše, ali nisu stigli da jeknu: samo sekund kasnije, njihove otvorene oči i usta buknuše užarenim sjajem, koža im postade prozirna pred narandžastim plamenom u njihovim telima, a onda nestaje – isparivši, razneseni u čestice finije od pepela.

Čovek u sivom otrese šake da bi se otarasio tananog sloja mikropepela.

„Šteta, savetnice Albedo“, promrmlja kardinal Lurdusami svojim dubokim glasom.

Čovek u sivom pogleda prema tragu prašine u vazduhu koja se spuštala u mutnom svetlu, a onda ponovo prema kardinalu. Obrva mu se ponovo upitno podiže.

„Ne, ne, ne“, zatutnja Lurdusami. „Mislim na pokrov. Fleke se nikada neće isprati. Moramo da istkamo novi posle svakog vaskrsavanja.“ On se okrenu i pođe prema tajnoj ploči, uz šuštanje mantije. „Hodi, Albedo. Treba da popričamo, a čeka me i misa Zahvalnica pre podneva.“

Kada se ploča zatvorila iza njih dvojice, odaja za vaskrsavanje ostala je nema i prazna izuzev leša pod pokrovom i jedva primetnog traga sive magle u mutnom svetlu, nestalne, blede izmaglice koja je podsećala na odlazeće duše skorijih mrtvaca.